

VIER MONGOOLTJES IN DE MIST

"Het is een gespannen, vermoeiende, intense, prachtige tocht geweest.

.....

Christel is ergens onderweg gestopt met schrijven. Voor de een zijn woorden op een gegeven moment minder belangrijk dan voor een ander. De tocht, maar vooral Christel, hebben mij duidelijk gemaakt dat woorden beslist niet zaligmakend zijn als communicatiemiddel.

Toch blijf ik deze vorm koesteren en voeg daarom stukken van de geschreven tochtindrukken van Christel in cusief lettertype toe."

.....

GRAND LEEZ: 16-12

Onze derde dag op tocht en nog heb ik onze tiendaagse kennismakingsperiode niet op papier staan. Een te drukke voorbereiding en te koud tochtweer consumeren gulzig mijn schrijversdrang. Wachten op Laura geeft me de mogelijkheid om in een pover winterzonnetje wat bij te schrijven.

Wat is me bij gebleven van de voorbereiding? Eva onmiskenbaar aanwezig door haar niet te stuiten woordenstroom en een spoor van spullen door heel de boerderij. Laura die opruimt, kookt en afwast en al even veel schrik heeft voor wat komen gaat als Eva.

Deze kriebels in de buik worden afwisselend, met treurige verhalen uit het verleden, onder woorden gebracht. Laat opblijven is het gevolg voor Christel en mij.

Verder geraakten we op tijd bij de tand- en sportarts. Terug stappen en dagtocht levert een pijnlijke kennismaking op met de eerste tochtstapjes.

.....

De contractbespreking is emotioneel. De receptie nadien drukbevolkt en gezellig. En dan lopen we plots weer langs de Leuvense vaart met ons vieren. Het is verdomd kou en veel mensen hebben ons enthousiast staan uitzwaaien en zoveel warmte in onze lijven gepompt als maar mogelijk is. Het is wel even slikken om al deze mooie mensen voor lange tijd te moeten achterlaten. Dan gooi ik mijn roos in het water en weet dat de tocht verder zijn werk wel zal doen.

.....

De volgende morgen zijn we redelijk op tijd weg. Het tempo dreigt echter een regelrechte ramp te worden. Eva heeft weer zo'n moment waarop ze al haar bleinen vergeten is en stapt. Laura daarentegen... Toch voel ik aan haar getalm dat ze niet echt wil stoppen. Verdomme Laura, het doet pijn iemand zo te zien afzien. Je lijkt zo teer en broos, maar ik weet dat het zo niet is. Ik zet al mijn emoties opzij en geef haar de volle laag.

"Natuurlijk mag jij kiezen om terug de stront in te duiken!"

"Natuurlijk doet het pijn om met die tere voetjes op de keiharde grond terecht te komen. En zonder drugs voel je die pijn ook echt!"

"Toch zouden wij het leuk vinden om ook met jou in Santiago aan te komen. Gewoon

omdat wij jou wel de moeite waard vinden. Geef jezelf nu ook nog even de tijd om dat te ontdekken, Laura!"

"Het ware leven kan ook mooi zijn Laura!"

Mijn hart en dat van de anderen springt op als ze mee verder stapt, ondanks alles.

Door dit alles geraken we niet in Suarlée. Onderweg in een café zwaait Laura nog eens met haar routeboekje om aan te geven dat ze gaat bellen. Na een paar koffies en wat opbeurende, relativerende woorden, komt er weer een sprankje hoop in haar ogen. Ook Eva spreekt Laura wat moed in.

"Haar voeten doen verschrikkelijk pijn door de vele bleinen, haar rugzak weegt veel te zwaar en eigenlijk is ze doodmoe. Toch gaat ze verder."

De laatste kilometers naar Rhisnes lopen we in het donker. Een lange, kale weg, waar de koude vrij spel heeft met ons. Ik loop samen met Eva. Laura heeft aan Christel gevraagd niet te ver van haar vandaan te gaan. Zo zal het haar wel lukken, denkt ze.

Eva en ik versieren een slaappleats achter een huis in de tuin. Wij denken dat Christel en Laura nog ver achter zijn en zetten onze tenten alvast op. De anderen kunnen ons van de weg af zien als ze langskomen. Na een kwartier gaan we terug naar de straat. Eva blijft voor het huis zitten en ik ga richting vanwaar we gekomen zijn. Ik kan dan van iemand eventueel een rugzak overnemen.

Drie kilometer ga ik terug en zie in de verste verte geen twee stappende rugzakken. Ik besluit dat Laura het voor die dag heeft opgegeven en samen met Christel onderweg de tenten heeft opgezet. Ik keer terug en eet samen met Eva soep met een boterham. Regelmatig dwaalt mijn blik nog af naar de weg. Even vraag ik mezelf af of ik niet beter naar de kerk kan gaan om een briefje te hangen. De overtuiging dat de twee niet tot hier geraakt zijn en mijn moeheid houden me tegen. Eva ligt al uitgeteld in haar tent. Ik was nog af en volg haar voorbeeld. Morgen is het licht en ziet alles er anders uit.

Ondertussen is het donker geworden. We vertrekken en het komt goed. Eva en Herman zien we nog even oplichten in de schijnwerpers van voorbij vliegende auto's.

Laura vraagt om niet te snel vooruit te lopen, maar ze denkt dat het gaat lukken. Voor we het weten zijn we aan de kerk van Rhisnes. Van Eva en Herman geen spoor. Raar! Waar zijn ze? Ik loop rond de kerk, ga een eindje terug, maar ze zijn spoorloos.

Ondertussen is de mis begonnen in de kerk. Sommige mensen vragen zich af of we aan het bedelen zijn en stoppen Laura 100 fr in haar pollen. Dit geld slaan we af, maar we vragen wel of ze geen onderkomen voor de nacht weten. Een ex-scout brengt ons vlakbij naar het scoutslokaal. Er staan drie verwarmingstoestellen waarvan geen enkel werkt. Water is er ook niet. 't Is winter, alles is afgesloten.

Ik hang een briefje aan de kerk.

We eten spaghetti en vragen ons ondertussen af wat er gebeurd kan zijn met Eva en Herman. Onze fantasie slaat op hol! Na het eten kruipen we

snel in onze slaapzak, krijgen het lekker warm en kletsen verder tot we een beetje ongerust in slaap vallen.

Bevroren tenten en schoenen wensen ons keihard goedemorgen. We breken op en moeten het zonder koffie stellen. Die zit in de rugzak van Christel. Met een stuk brood en een banaan begeven we ons naar de kerk om daar op Christel en Laura te wachten of eventueel naar Oikoten te bellen.

Tot onze verbazing hangt er al een briefje op de verweerde deur van het Godshuis. Zij zijn hier dus wel geweest! Om half negen zijn zij hier vertrokken. Ik vraag me vanalles af en sla mezelf voor het hoofd. Was ik toch maar naar de kerk gegaan.

Het enige klotecafé in het dorp blijkt dicht te zijn, dus zonder koffie op weg naar Suarlée.

Het kost ons wat zoekwerk en Rambo-achtig klim- en klauterwerk om uit Rhisnes weg te geraken. Met een omweg komen we in Suarlée aan waar een briefje aan de kerk ons duidelijk maakt dat onze twee tochtgenootjes reeds op weg zijn naar Floreffé. Wij vinden weer geen koffie of winkels. Een boterham met chocomouse smaakt echter heerlijk als je honger hebt. Een slok ijskoud water moet het verlangen naar een lekkere kop warme koffie verdoezelen.

Het is een lange weg naar Floreffé, maar het lukt ons vrij snel. Eva stapt goed. In Floreffé vinden we onze verloren gewaande dametjes terug. Heerlijk smaakt de koffie en het is fijn om weer terug samen te zijn. Het is alleen jammer dat de afgelopen spanningen het weerzien verkleuren. Vragen vliegen over en weer en klinken verwijtend, hoewel ze zo niet bedoeld zijn.

Wat gebeurde er de vorige avond? Christel en Laura zaten dicht achter ons dan wij dachten. Waarschijnlijk zijn zij ons gepasseerd terwijl wij de tenten aan het opzetten waren. Zij hebben nog een hele tijd aan de kerk gewacht en versierden een slaapplek in het scoutslokaal van Rhisnes. 's Morgens verwittigde Christel Oikoten om te zeggen dat ze verder stapten. Ik heb de situatie simpelweg anders ingevuld, vandaar.

Als een gelukkig herenigd gezinnetje stappen we samen naar ons einddoel van de dag: Bioul. We slapen weer in een schuur op strobalen omdat we steeds in het donker aankomen en moeilijk een kampeerplaats vinden. Eva ziet ontzettend af met haar bleinen.

.....

ST. PIERREMONT - GRANDPRE: 26-12

Eva heeft een verschrikkelijke nacht achter de rug. Om vier uur is ze wakker geworden van die onnozele klokken. Als je weet dat deze belhamels elk kwartier hun aanwezigheid kenbaar maken, kan ik me voorstellen dat ze niet echt geslapen heeft.

Opstaan is weer even tandenbijten. Bevroren tenten nodigen niet direct uit om er al lachend tegenaan te gaan. Toch is iedereen het erover eens dat dit weer beter is dan hele dagen regen.

De GR en de rest van de wereld zien er zelfs betoverend uit onder het broze laagje poedersuiker. Het is ontroerend om drie mensen met een grote rugzak te zien opgaan in

deze grijs-witte sprookjessfeer. Kom je echter te dicht bij deze mensen dan lost het sprookje genadeloos op in gesakker en gevloek op bevroren GR wegen.

Onderweg bedelen we wat brood bij elkaar en belanden rond de middag in de heerlijk verwarmde werkplaats van een vriendelijke timmerman. Mevrouw timmerman brengt ons nog warm water om koffie te zetten en een mand met fruit. Deze mensen vragen zelfs niet om hun naastenliefde aan te prijzen bij St. Jacques!

We bekijken de kaart en het blijkt nog acht kilometer te zijn naar Grandpré langs de weg. De GR belooft ons elf kilometer stapgenot. Eva probeert weer via allerlei omwegen duidelijk te maken dat ze liever langs de weg stapt. Ze praat op Laura in om ook die te overtuigen langs de weg te gaan. Eigenlijk durft ze het niet alleen en ik merk dat mijn adrenaline weer een uitlaatklep zoekt. Meer en meer merk ik bij mezelf dat mijn tolerantie tegenover oneerlijkheid en achterbaksheid schrikbarend aan het slinken is. Misschien net iets te hard zeg ik Eva dat ze zelf beter de kaart kan pakken om uit te zoeken hoe de kortste weg loopt. In mineur en ver van elkaar stappen we samen langs de GR.

Christel en ik vinden in Grandpré een kampplaats op een grasveld tussen de huizen in het dorp. In een warm cafeetje blijken de irritaties reeds weggestapt te zijn. Er worden boodschappen gedaan. We eten langs de straatkant onder een lantaarn. Het eten smaakt heerlijk en we kijken geamuseerd naar de verbouwereerde gezichten die ons haastig passeren.

Misschien moet je wel een beetje gek zijn om in putje winter langs de straatkant te dineren. De normen bij Eva zijn reeds zo ver vervaagd dat ze bijna in slaap valt langs die zelfde straatkant. Op ons aanraden raakt ze nog net in haar reeds bevroren tent. We liggen er vroeg in en ons lichaam protesteert in 't geheel niet. Weer wiegen opdringerige Franse kerkklokken ons in slaap.

Buiten de dagelijkse irritaties, die onvermijdelijk zijn als je met vier mensen dag in dag uit op elkaars lip zit, groeit er nog een andere. De oude kaarten die we bij hebben blijken in 't geheel niet meer up to date te zijn. GR -wegen zijn intussen verlegd en de kaarten vallen van het overvloedige wegwijzen bijna uit elkaar. Tel daar nog de ijverige, niets ontziende houthakkers bij, die boswegen bijmaken en lustig bomen met rood-witte streepjes omhakken en je blijft zoeken naar de juiste weg.

Het wordt afgezaagd, maar de volgende dag, 27-12 intussen, begint weer met het afkrabben van tenten. Onmogelijk om een klein pakje te maken van een bevroren tent, met alle irritante gevolgen voor het inpakken vandien. Zoals de aan elkaar gevrozen tentstokken van Laura die tesamen met intens uitgeroepen krachttermen door de schemerige, tintelend frisse morgen vliegen. Nauwlettend houdt Eva onze reactie op deze uitbarsting in de gaten. Met iets meer geduld dan Laura, probeer ik uit te leggen dat je de stokken eventueel even boven een vuurtje kunt houden of ze ontdooit door te wrijven.

Achtentwintig kilometer over bevroren, zeer ongelijke GR- paden is veel. Zeker de laatste kilometers lijken eindeloos als die verdomde stad maar niet in zicht komt.

Christel en ik arriveren lang voor de meisjes in Varennes- en Argonne en versieren een kampplaats in een boomgaard naast een enorm landhuis. De zeer

vriendelijke eigenaar snapt er niets van als wij alle alternatieven, die hij ons met de beste bedoelingen voorschotelt, resoluut van de hand wijzen. Het is koud maar droog, dus kunnen we best kamperen. We hebben al genoeg binnen geslapen. Als enige toegeving aanvaarden we een gereedschapsschuurtje waar we kunnen koken en eten. De meisjes nemen 's avonds nog een douche.

Stappen doe ik veel alleen en soms lijkt me dat ook goed om de boel vooruit te krijgen. Eva probeert regelmatig mijn tempo te volgen. Wat ik dan meestal te horen krijg zijn verhalen over vroeger, afgewisseld met ongelooflijk klinkende Beernemshit.

Het gaat Eva niet zo goed de laatste dagen. Ze vraagt zich af waarom ze hier loopt af te zien terwijl ze thuis een veel luxueuzer leven kan leiden. Zij wil deze tocht helemaal niet en loopt hem nog steeds voor haar jeugdrechter.

"Jamaar Eva, je kunt hem toch ook voor jezelf lopen! Trouwens, wie ben jij eigenlijk Eva?"

"Ik ben een L. en voel me beter dan veel andere mensen, dus is het stom van die jeugdrechter om mij op tocht te sturen."

Zo'n gesprek loopt dan meestal nog wat kilometers verder en het blijkt steeds meer dat Eva echt niet snapt wie ze is en waarom ze hier loopt. Ik sus mijn ongeduld met de wetenschap dat de tocht nog maar in een beginfase is.

Opvallend - en na een tijdje steeds irriterender - is het kinderroletje waar Eva dikwijls in vervalt. Zij geniet hiervan. Het is triest om te zien, want meestal lijkt het geen gespeelde rol. Waarschijnlijk voelt ze bij mij meer aversie, want het is meestal Christel die haar geduldig luisterende "mammie" mag spelen.

Verder moet je tijdens het stappen met Eva ook het nodige gesakker en gevloek aanhoren door zeer onhandig neergezette bleinenvoeten. Zij heeft inderdaad haar plaats in dit leven nog niet gevonden. Geen vijf minuten loopt zij recht vooruit en komt dan ook regelmatig in botsing met de rugzak naast haar. Zij ziet veel af, maar ik wijt dat meer aan het niet willen aanvaarden van deze tocht. Enkel iets doen voor een jeugdrechter of je familie is niet voldoende om zo'n zware opgave tot een goed einde te brengen. Zij moet er zelf in gaan geloven. In deze tocht, maar vooral in zichzelf. Vier maanden met jezelf en anderen botsen kan een begin zijn naar iets meer zelfvertrouwen.

Met Laura stappen is voor mij bijna niet te doen. Ik zou het eens kunnen proberen op blote voeten. Zij stapt niet slecht, maar haar tempo is zo traag dat ik mezelf serieus zou moeten forceren. Ook Christel heeft moeite met het tempo. Gelukkig trekt Laura haar plan alleen. Ze leest steeds beter de kaart. Francis, die ons leerde kaartlezen, kan trots zijn op haar.

Soms geeft Laura met deze trage manier van stappen duidelijk aan dat ze liever alleen stapt. Ze denkt veel na over haar verleden vol bedwelming of opgepepte, onechte levensstijl.

Het diepe dal waar ze de eerste dagen doorstapte is ze in ieder geval uitgeraakt. Ze geniet steeds meer van het onderweg zijn en wast zichzelf en haar kleren zoveel als ze kan. Ze is veel met hygiëne bezig, tot in het absurde soms. Als je echter hoort wat voor rotzooi zij in al die jaren geslikt en gesnoven heeft, is deze reactie nog niet zo abnormaal.

In de koude vrieslucht, waardoor alles zoveel zuiverder voelt en door zo intens met jezelf en de simpelste vorm van leven bezig te zijn, moet je verleden al snel als iets vies

aanvoelen. Nou Laura, was jij jezelf nog maar dikwijls en stap rustig je eigen tempo.

.....

Intussen is het al drie januari en stappen wij naar Reynel. Veel te lange en veel te mistige asfaltwegen beknotten al ons stappenot. Eva levert een serieus gevecht met zichzelf. De agenten van gisterenavond steunen haar. Ze rijden met de beste bedoelingen op en neer tussen Eva en ons. Zij snappen niet dat wij dat ene meisje zomaar achterlaten. Dat uitleggen vinden wij te ver gaan. We lachen overvloedig en zeggen dat zij wel zal komen. De agentjes denken er het hunne van en verdwijnen.

Eva heeft een hekel aan alleen zijn. Normaal palmt ze Laura in die dan als uitlaatklep, vraagbaak over die klotebegeleiders of als lulverhalenvertelster dienst moet doen. Nu loopt Laura echter bij ons en heeft totaal geen zin in Eva.

Verdacht veel vlugger dan verwacht, verschijnt Eva met een totaal ander humeur in Germary waar we afgesproken hebben om samen te eten.

Het is verdomde koud vandaag. In Reynel heeft de jonge, arrogante burgemeester meer oog voor een mooi vrouwmens in zijn kantoor dan voor ons. Geen *salle des fêtes*, maar een kaal, ijskoud voetbalveld wordt ons nachtverblijf. Het eten is lekker en de verhalen over dancings en familie werken ontspannend. De onmogelijkheid om een kampvuur te prepareren dwingt ons vroeg de slaapzak in.

De volgende morgen is het opstaan voor Eva een nog grotere ramp dan voor ons. Haar gezicht en gesmijt met duur Oikotenmateriaal spreekt ijskoude boekdelen. Wij proberen onze aandacht op onze eigen ellende te richten.

Christel, Laura en ik stappen de zeven kilometer naar Andelot Blaucheuille in één ruk. Eva vraagt zich ver achter ons nog steeds af wat ze hier loopt te doen. Zij zal er toch zelf moeten achter komen, dus laten wij ze rustig alleen op de hele wereld kankeren.

Andelot-Blaucheuille is een CT met winkel en café! Gulzig drinken de dames hun chocolat chaud en ik mijn pintje. Heerlijk om na dagen weer te kunnen genieten van deze lekkernijen. We doen inkopen voor een paar dagen, want het is niet zeker of er in Esnouveau, waar we onze rustdag houden, winkels voorhanden zijn.

Het is weerom een lange, lange weg naar Esnouveau die voor een stuk door een prachtig landschap loopt, maar op het laatst door saaie, kale akkers slingert.

.....

Vandaag moeten we ook weer een groepsgesprek houden. Ik heb er geen zin in. Soms krijg ik de indruk dat de meisjes ons liever als opvoeders willen zien. Ze blijven in hun Beernemrolletje rondzwemmen. Ik ben beslist geen opvoeder en de jonge dames zullen het met mij als onvolmaakte mens moeten doen. Ik wil nog steeds de moeite doen om hun mijn kijk op het leven duidelijk te maken. Of ze er iets mee kunnen weet ik ook niet.

Het is verdomme niet gemakkelijk met al de spelletjes die er gespeeld worden en de steeds weer opstekende oneerlijkheid. Geduld!? Ik weet het, je mag voor iemand van 16 jaar de lat niet te hoog leggen. Maar moet ik dan de lat helemaal wegnemen!?

.....

Een groepsgesprek blijkt ondanks alles nog steeds mogelijk. De ene confronteert door zijn grote bakkes of mooie woorden, de ander door er gewoon te zijn.

Laura moet veel meer leren nee te zeggen. Niet alleen tegen de drugs, maar ook naar andere mensen toe. Eva maken we nog eens duidelijk dat ze met vier mensen op tocht is. Ik krijg te horen dat ik veel te hard tegen hen tekeer ga. Christel daarentegen zou best wat meer mogen zeggen.

.....

ST. FOY - VELARS-sur-OUCHÉ: 11-1

We eten ons laatste brood op en hopen onderweg nog iets te eten te vinden. Een zware GR laat al onze spieren en botten kraken als een houten schip in een storm. De meiden blijven al snel achter. Darois, een lelijk, modern dorp met vliegveld, blijkt geen enkele winkel te bezitten. We wachten een tijdje op de meiden. Aangezien die te lang weg blijven en we toch geen eten hebben en de honger de kou nog versterkt, stappen we door naar Velars-sur-Ouche.

Iemand lijkt Velars steeds van ons weg te trekken. Doodmoe arriveren wij rond drie uur in dit kleine stadje, in de buurt van Dijon. Een café en het schuim van een grote pint, blussen de ellende van de wel heel zware etappe van vandaag. Er blijkt zelfs een supermarkt te zijn. We doen inkopen waarvan er al enkelen in de winkel verorbert worden.

We stellen onze tent op in een park naast het postkantoor en een driftige rivier. We eten en om acht uur wordt het ons duidelijk dat we de meiden vandaag niet meer gaan zien. Hun tempo en de zware GR in de weegschaal leggend, geeft de tijd het overwicht. Voor ons geen probleem, wij hebben eten en een warm café.

Het enigste wat ons nog problemen zou kunnen geven, volgens de postbeambte, is de bruisende rivier die nogal snel overstroomt als het regent.

In de tent luister ik even bezorgd naar het gekletter op ons tentzeil en het lijkt wel of de rivier nog meer herrie maakt. Deze zorg neemt echter snel af en in mijn slaapzak en -kop dwalen mijn gedachten af naar ergens onderweg, naar onze meiden. Ofwel zijn ze het bos nog uitgeraakt en slapen ze bij een boerderij, ofwel liggen ze ergens uitgeteld naast de GR. Misschien moeten wij ze morgen nog maar eens duidelijk maken dat ze een stapritme moeten vinden zonder teveel en te lange rustpauzes.

.....

ARCENANT - AUXÉY-DURESSÉES: 14-1

.....

In Auxey zetten we ongevraagd onze tenten naast de kerk en bereiden ons eten naast de weg onder een straatlamp. De meiden duiken na het eten hun tent in. Christel en ik gaan nog even het mistige dorp in om te kijken of er een winkel is voor de volgende dag. Die vinden we niet, maar wel een hotel-restaurant waar we ons zelf verwennen met een iets duurder flesje wijn. We lullen nog lang en veel over de meiden, de tocht en onszelf. Het weer loopt mooi gelijk op met het tochtgebeuren. We lopen al dagen in de mist. Het

achterbanbezoek halen we wel en dan zien we verder.

Echt genieten doen we nog steeds niet. We hebben beiden het gevoel dat de meiden, elk op hun eigen dwingende manier, heel veel van ons vergen waardoor we weinig energie overhouden om te grappen of te grollen. Och, Santiago is nog ver.

.....

TRAMBLY: 19-1

Wij hebben Trambly gehaald!! Een eerste mijlpaal is bereikt in deze tocht. Nu is het wachten op de achterbanners en zodoende kan ik weer een paar schriftelijke dagen inhalen. Gedoucht heb ik al in deze mooie, ruime gîte met een lieve, verstrooide bazin.

.....

29-1

.....

Christel en ik jongleren wat met rust -en stapdagen. Intussen groeit de ongerustheid in ons lijf. Half vier en nog geen Eva te zien in de bocht, die ik al de hele tijd met argusogen in de gaten houd. We spreken af nog een half uur te wachten.

Dan waggelt er toch een rugzak de bocht om. Even later ploft dit gevaarte met draagster neer in de berm. Ik fluit en roep, maar zie geen reactie. Wachten dan maar. Uiteindelijk zien we hoe Eva zich met de moed der wanhoop omhoog hijst en verder stapt. Als ze bij ons aankomt staat haar gezicht op huilen. Zij ziet af en heeft veel last van haar voeten. Ellende alom dus.

Dan ga je natuurlijk niet zeggen dat een goede voetverzorging tijdens een tocht zeer belangrijk is. Nee, je geeft een knuffel en stapt verder, in de hoop dat ze volgt. Ze is heel blij dat we gewacht hebben. Wij ook, maar zijn nog blijer dat zij er nog is.

Blazen, vloeken, kreunen en huilen, het is er allemaal en Le Puy komt maar niet in zicht. Eindelijk is daar de grote weg. Eva kruipt nog even de bosjes in en Christel en ik zoeken in de wirwar van wegen onze te volgen weg. In de verte zien we de drie anderen langs de autoweg stappen. Wij rusten nog even tussen de stinkende drukte en moeten Eva bijna mee trekken.

Een stuk verder meldt een knots van een bord ons dat Le Puy nog 7 kilometer te gaan is. Daar hebben zelfs Christel en ik niet op gerekend, laat staan de stervende Eva. Wij passen ons tempo aan de omstandigheden aan, wat wil zeggen dat we ver genoeg voor Eva uit lopen om het gesakker niet te horen en toch nog in haar gezichtsveld blijven.

Haar uitleggen dat het nu geen zin heeft om naast haar te stappen zou regelrechte zelfmoord betekenen. Een eind achter ons horen we af en toe een schreeuw of een gil. Het lijkt keihard, maar het is haar gevecht. Ook wij moeten in Le Puy geraken.

Net voor we Le Puy binnenstappen ontmoeten we Laura. Deze laatste valt ons dolgelukkig om de nek. Ze heeft ontzettend afgezien, maar door veel te lullen met de meestappers is ze er geraakt. Euforisch deelt ze ons mee dat ze nu zeker Santiago zal

bereiken. Met vochtige ogen kijken we elkaar aan. Iedereen voelt dat afzien ook tot vreugde kan leiden.

Even later komt Eva aangestrompeld en wordt meteen in de feestvreugde opgenomen. Zij voelt het niet helemaal zo, maar laat zich door deze uitgelaten gekke bende toch tot in een café en even later ook tot het hoger gelegen klooster meeslepen. Daar gaan we genieten van onze vervroegde, welverdiende rustdag.

Eva heeft geen enkel bezwaar tegen deze beslissing en Laura heeft onderweg aan meestapper Jef al laten horen dat ze eigenlijk liever een rustdag in Le Puy zou willen. Ze durfde het echter niet aan mij voorstellen. Zegt wel iets over onze verhouding natuurlijk.

31-1 .....

Ik praat nog wat met Eva over onze verschillende zienswijzen op het leven. Het gaat nu allemaal wat rustiger. De felheid van de eerste maand hoeft niet meer. Ik heb iedereen duidelijk gemaakt wat ik van hen en hun gedrag binnen de tocht denk. Ik probeer nu los te laten en af te wachten.

Laura eet niet mee. Ze heeft nog steeds haar maandstonden niet gekregen en klaagt over allerlei vervelende pijntjes en kwaaltjes. Nu zijn het weer de vertraagde maandstonden en volgende keer is het weer wat anders.

Klagen lijkt een tweede natuur geworden. Wanneer gaan ze eindelijk eens inzien hoe ze functioneren binnen deze tocht, in hun leven. Hoe lang gaat het nog duren vooraleer ze ons als medemensen gaan zien en niet als opvoeders of mensen die het altijd beter weten!?

De nacht waait keihard en gierend voorbij.

.....

AUMONT-AUBRAC: 2-2

.....

Iemand heeft de meiden gedrogeerd vandaag. Ze stappen flink door. Eva zelfs op kop. In La Roch herontdekken Christel en ik de eetplaats voor stappers naast een kapel. Lekker op ons gemak eten we brood met weer maar eens kaas en jam.

Onderweg, bijna in St. Alban, geraak ik in gesprek met Laura. Ze begint in zichzelf een kracht te ontdekken waarmee ze hoopt in de toekomst meer van zich af te kunnen bijten. Ze ergert zich rot aan haar verleden waarin ze zich behoorlijk misbruikt voelt. Mooi gesprek, zeker als je daarbij ook werkelijk een gezicht ziet openbloeien.

St. Alban is ons al even slecht gezind als de miezerige regen die de hele dag op onze hoofden en rugzakken drupte. We stappen de mairie binnen en krijgen meteen het deksel op onze neus van een of andere geflipte secretaresse. Er is een camping of een gîte een kilometer verder. Ons beperkt budget interesseert deze dolle mina geen moer. We kloppen nog bij een boerderij aan, maar daar doet men zelfs niet open.

We palmen prompt een grasveld in, achter de sporthal van dit modern, onvriendelijk, buitenmaats dorp. Het blijft miezeren en daarom koken we onze soep en linzen met groenten onder een afdak in het dorp.

De meiden gaan nog wat brieven schrijven in het café. Wij ruimen op en volgen hun voorbeeld. We drinken nog iets en even later zit ik weer in een van die ouderwetse

discussies met Eva verwickeld. Wij blijven als water en vuur op elkaar reageren.

.....

Geschreven op 7-2

.....

De avond in St. Come d'Olt is er weer zo een die eindigt met vele vraagtekens. De meiden zijn vechtlustiger dan ooit. Dan moet je met keiharde bewijzen komen of je bakkes houden. Ik ga slapen.

De volgende morgen wordt het trieste gevoel alleen maar versterkt, nadat ik voor de zoveelste maal een opmerking maak over afspraken en het schoonmaken van de ruimte waarin we gelogeed hebben. Iedereen is al weg en ik veeg het zand en andere troep zoveel mogelijk bijeen. Ik geef de sleutel af bij de pastoor, babbel nog wat bij een kop koffie en zoek de GR richting Estaing.

Ik loop rustig door de sneeuw. Denk, zing en voel me soms heel triest worden. Ik weet dat alles zijn tijd moet hebben, maar ik word er zo moe van.

In Espalion moet ik even zoeken en vind toch een binnenweg. Ik kom uit op de grote weg naar Estaing en loop Laura tegen het verkleumde lijf. Ik stap naast haar verder en hoor dat zij en de anderen dachten dat ik al voor zat. Even later blijkt duidelijk uit Laura haar tempo dat ze mijn gezelschap niet langer op prijs stelt.

Ik passeer ook Eva en Christel die reeds een sneeuwballengevecht achter de rug hebben. Als ik de brug van Estaing overloop, is de sneeuw gedegradeerd tot ordinaire drets.

Ik nestel mezelf in de warmte van een café en ook Christel verschijnt als een verzopen kat. Wij zijn al aan het eten als Eva haar vermoeide, natte lijf op de bank tegenover ons laat neerkomen. Het onweersgezicht waarmee Eva meestal een café komt binnenstappen blijft me verbazen. Waarschijnlijk boetseert haar verlegenheid deze strakke trekken op haar gezicht. We hebben intussen geleerd dat wij deze gelaatstrekken met een zwans tot een aangener beeld kunnen modelleren.

Laura komt binnen schuifelen en hoeft niet te vertellen dat ze dit weer en de tocht niet meer ziet zitten. Haar gezicht is sprekender dan haar woorden, die ons laten weten dat ze braakt van dit "fucking weer", deze "fucking tocht" en dat haar "fucking kleren" "fucking nat" zijn.

Als Laura klaar is met braken gaan Christel en ik boodschappen doen. De kaart geeft immers een handvol huizen aan bij de naam van ons einddoel, Fonteilles. De weg naar dit dorp is lang en klimt geleidelijk maar wel constant. De GR zou korter zijn, maar is met dit weer zo goed als onbegaanbaar. De dretsige sneeuw heeft zich intussen weer herpakt en hoe hoger we komen hoe meer dit witte natuurverschijnsel zijn naam waardig wordt.

Onderweg vraag ik aan een vriendelijk uitziende man hoe ver Fonteilles nog te gaan is. Volgens hem ligt deze nederzetting twee kilometer verder. Ik leg uit waarom ik dit vraag en stel hem voor een dilemma. Hij rijdt achterwaarts met zijn auto naar zijn vrouw om raad te vragen. Zij kunnen ons eventueel wel een slaappleats aanbieden, maar vinden het zelf een beetje schandalig om daar mensen te slapen te leggen.

Volgens hem is er in Golin hac een gîte. Dat is te ver voor ons, maar voor hem met de auto niet. En weer leg ik uit wat de bedoeling is van ons project. Christel arriveert intussen

ook en samen gaan we een kijkje nemen op een mooie zolder boven de garage. Wij zijn direct verliefd op deze schitterende slaappleats. Hij deelt onze mening niet en aangezien hij toch zijn kinderen moet ophalen in Fonteilles zal hij daar eens rondkijken naar iets beters.

Wij kijken ondertussen uit naar de meiden. Luid roepend en nog wat bleekjes rond de neus, komen zij aanzetten met het verhaal dat ze zijn aangevallen door wilde stieren. Wij hebben ook koeien gezien in een weide, maar willen hen dit waanzinnige avontuur niet afnemen.

De man en zijn kinderen hebben geen alternatief gevonden in Fonteilles en Eva deelt van pure blijdschap spontane aankomstkussen uit. Wij hebben de harten van dit gezin weer gestolen en uit schuldgevoel begint de man driftig op en neer te rennen met matten, matrassen, stoelen en een looplamp. Om de puntjes op de i te zetten slaat hij her en der nog wat spijkers in de balken om onze natte kleren aan op te hangen.

Onderwijl vertelt hij ons dat hij skileraar is geweest in de Aubrac. Volgens hem zijn er al veel mensen omgekomen in deze verraderlijke streek doordat hevige wind de sneeuw in een mum van tijd kan ophopen tot ondoordringbare muren. Zelfs auto's geraken soms niet meer onder de dikke sneeuwlagen vandaan.

.....

Christel en ik koken bloemkool met champignonsaus en puree. Het eten is lekker en we zeveren nog lekker op ons zoldertje, verwarmd door de genegenheid van ons gastgezin. Eva probeert ons in slaap te zingen met een geïmproviseerd slaapliedje. Gelukkig stopt ze na het applaus.

.....

Bijgeschreven op 22-2 in NOGARO

.....

De post restante zuigt de meiden naar Condom. Zij nemen vol goede moed de lange, drukke gele weg. Christel en ik wisselen de GR af met rustiger witte wegen. Regen en hagel teisteren onze rugzakken en moraal die toch al op waakvlam staat.

We zijn nog op tijd in Condom, maar treffen er niemand aan van al degenen die we verwacht hadden. Zelfs de post is al opgehaald. Om drie uur all? Dan hebben de meiden wel heel flink door gestapt. Vragen stel ik mezelf zeker nog bij het horen van zoiets, maar wil eigenlijk geen antwoorden meer. Alleen zij bepalen de waarde van hun tocht. Alle antwoorden die ik nog krijg maken dat ik ze onbewust naast mijn eigen waardebeoordelingen leg. En dat is nu net het vermoeiende. Laat mij enkel nog stappen. Liefst zo ontspannen mogelijk en hopelijk zie ik af en toe nog een glimp van genieten in de ogen van de meiden.

Aan de kerk hangt geen briefje. Dan maar het café in, het dichtst bij de kerk en wachten. Ze verschijnen met onze fonkelnieuwe meestapsters. Een warm, fijn weerzien. Verhalen en verhalen en ... kijken. Kijken naar twee vrouwen die uit een andere wereld lijken te komen. Ogen die niet wegdraaien. Ogen die warm, zacht en vol begrip terug kijken. Het doet goed en langzaam ontdooi ik. Laura en Christel versieren een gratis gifte. Er wordt gedoucht, gegeten en we slapen met zijn allen op een kamer.

.....

Op tijd weg 's morgens, richting welverdiende rustdag in Nogaro. In Eauze doen

Christel en ik inkopen, drinken nog een koffie en laten de meiden met plezier over aan meestapsters Ann en Lut. Niet netjes misschien, maar meestappers zijn er voor iets.

De GR is modderig en wij komen als eersten in Manciet aan voor de middagpauze. Wij zijn verbaasd, maar later blijkt dat ook de anderen nog koffie gedronken hebben en in onze voetsporen naar Manciet stapten.

Het laatste stuk naar Nogaro is een highway-achtige lange weg. Eindeloos koppige hellingen. Alleen het aantal kilometers valt mee. Ik heb geen zin om te praten en schakel mijn turbo in. Zo'n asfaltweg leent zich prima om alleen te stappen en te voelen wat er vanbinnen allemaal gebeurt.

En dan duiken de meiden weer op in mijn kop. Ik hoop dat Laura niet toegeeft aan de drang om drugs te gaan zoeken in Nogaro. Ik hoop dat Eva de verschillende leefwerelden vanuit haar fantasie kan samenvoegen tot een Eva waar ze ECHT van kan houden.

De mairie in Nogaro stuurt mij naar de Arena. Deze slaappleats voor vagebonden is mooi, maar te klein voor zes mensen. Het lukt Christel om de gîte eigen te maken voor 66 FF per persoon voor twee nachten.

Eva bakt lekkere pannenkoeken en Laura heeft een lange babbel met Christel achter de rug en is weer helemaal in de haak. Alles voelt weer goed!

Mijn tempo sluit op deze moment het dichtst aan bij Laura en al zeverend komen we dichterbij Nogaro. De anderen verdwijnen een voor een uit het gezicht en we planten ons nog even op de rugzak langs de kant van de weg.

"Weet je," zegt Laura, "ik ben het beu."

"Wat ben je beu?"

"Ik ben het beu te doen alsof, te doen alsof ik het tof vind, te doen alsof ik graag kook en afwas en dat alles om bij jullie in de gunst te komen."

"Eindelijk," zeg ik, "ik ben blij dat je het beu bent, het masker is lang genoeg op je gezicht gebleven."

Lachend kijken we elkaar aan, de sfeer is meer ontspannen, tijd voor een volgende sigaret en een uiteenzetting van Laura's plan om de rustdag veilig te kunnen overbruggen.

Oef, een volgende klik in het hoofd is weer gemaakt.

We tillen onze rugzak op en doen de laatste kilometers.

Praatlustige werklieden, die van de winterperiode gebruik maken om de gîte op te schilderen, wekken ons veel te vroeg met rammelende potten, piepende stellingen en stinkende verflucht. Toch komt ons groepje langzaam op gang. In de namiddag krijgen Christel en ik een deugddoende, ontspannende massage. Dan voel je pas hoe verkramp je er bij loopt.

De meiden worden ook gemasseerd en nadien drinken we nog iets in de stad. Laura kookt. 't Is gek, maar in zo'n sfeer kan ik weer wel van die lieve rotzakjes houden. Gewoon omdat er nu weer mensen zijn die me laten voelen dat ik nog wel de moeite waard ben om van te houden.

Binnen een paar dagen zijn Francis en Ingrid, weer andere meestappers er en de warme

adem van het tweede AB streelt reeds langs mijn gezicht. Ik denk dat we er deze keer veel ontspannender gaan toekomen.

En morgen is er weer een andere dag!

.....

Notities gemaakt op 27-2 in AROUE

.....

Deze morgen in Aire-sur-L'Adour voelen Christel en ik al snel dat de sfeer anders is. We spreken af ergens onderweg samen te eten. Wij zitten al een lange tijd bij een kerkhof te wachten op onze disgenoten. Gelukkig straalt de zon onbezoldigd haar povere warmte over ons uit.

Meer dan een uur later vallen de meiden op het eten aan. De opmerking van Christel dat het vandaag weer een langzaam dag is, wordt onverschillig en honend weggeblaft.

Afspraak vanavond in Arzacq, dames. Salut!

Onderweg ventileren Christel en ik ongeremd ons klotegevoel. Een van de grote voordelen om met twee begeleiders op tocht te zijn. In Arzacq vinden we een mooie kampeerplaats in de tuin achter het huis van een slager. We beginnen met de voorbereiding van een lekkere maaltijd en wachten.

Christel heeft al langer het gevoel dat er deze dag iets te gebeuren valt. Op een bepaald uur ben je zeker dat je pupilletjes niet meer komen opdagen. En daar zit je dan met je diepvriesaardappeltjes, die je lekker had willen bakken, maar de volgende dag te plat zijn en kunt wegflikkeren. Het eten is lekker, maar heeft de wrange bijmaak van twee vermiste meiden.

Blijft dit gezever dan echt vier maanden duren!? Zijn wij dan echt zo'n klootzakken waar je geen rekening mee hoeft te houden!? We gaan nog iets drinken en hebben alletwee het gevoel dat de tocht vanaf morgen wel eens afgelopen kan zijn. In onze slaapzak geven we zachtjes toe aan elkaar dat we het eigenlijk niet eens zo erg vinden. Elkaars rode wangen zien we gelukkig niet.

's Morgens denken we daar al weer anders over en staan rustig op. We nemen een ontbijt in een café en bellen naar Werchter.

Intussen borrelt de ene vraag na de andere op waar ik eigenlijk geen antwoord op wil. Ik krijg bijna een lichamelijke reactie van weerzin. Dit gezeik ben ik echt "kotsbeu".

Aan de telefoon weet men ons te vertellen dat de meiden verloren gelopen zijn en deze avond in Arthez-de-Bearn zullen zijn. Zij hebben wijselijk geen details gegeven. Het is intussen half twee en we moeten nog 28 kilometer stappen die we inkorten door langs de weg te gaan.

Is het wel goed voor een relatie als je alleen nog maar kunt sakkeren met elkaar!? Ik heb wel het gevoel dat we dichter bij elkaar staan dan voor het eerste AB. Ik voel ook dat onze relatie af en toe op zijn grondvesten staat te schudden. Hoe stevig die ook zijn, voortdurende trillingen kunnen de boel ook kapot krijgen.

.....

De meiden arriveren weer met ongelooflijke verhalen. Wat hebben wij dan toch een saai tochtleven.

.....

Samen met de meiden dromen we nog lang weg over de tegenover ons liggende Pyreneeën. Onderweg heeft Eva bij het zien van een heuvel dikwijls gevraagd of dat nu "een Pyreneeetje" was. Nu, in het aanschijn van deze bergreuzen, komt hun schrik voor deze onoverkomelijke barricade onverbloemd naar buiten.

.....

Eva zet nu zelfs zonder afdak geen tent meer op. 's Morgens vinden we dus weer een dampende diepvries Eva op het gazon. Na een fotosessie, met de Pyreneeën als achtergrond en onze rugzakken als voorgrond, laten we ook deze zalige plek weer achter ons.

.....

Een mooie, koude avond aan de voet van de Pyreneeën met als valse noot Eva, die weer maar eens de directe omgeving van onze tent als toilet gebruikt. Zij ontkent tot ik met het schijnsel van mijn zaklamp een rose velletje WC papier en een tampon aanwijs.

"Pffff ... , zo erg is dat toch niet. Het ligt toch niet in de tent!"

"Grrrrr ....." Ik hoop niet dat "iemand vermoorden in je dromen" ook in het strafwetboek van Sinte Pieter voorkomt!

Naar St. Jean-Pied-de-Port gaan we een tijdje samen, tot de meiden beseffen dat uithoudingsvermogen iets is wat ze uit zichzelf naar boven moeten halen.

's Middags eten we aan een kerk en wachten lange tijd op de meiden. Wanneer zij aankomen staan wij eigenlijk net op het punt weer verder te gaan. Volgens hen zijn wij ongezellige klootzakken die nog niet het geduld kunnen opbrengen op hen te wachten terwijl zij eten.

"Als wij hier nog eens een uur moeten wachten tot jullie klaar zijn met eten, lieve schatten, zitten wij hier alles bij elkaar wel drie uur op ons gat!"

Zij zijn het duidelijk niet eens met onze zienswijze. Wij stappen toch verder en installeren ons op een gesloten camping in St. Jean-Pied-de-Port.

.....

SAN JUAN de ORTEGA: 14-3

Vanmorgen sta ik op en blijf plots niet een dag, maar een heel jaar ouder te zijn. Buiten sneeuwt het en ik krijg drie verjaardagskusjes van de meiden die niet zo best geslapen hebben. Vooral Laura heeft al woelend het toekomstige alleen wonen beleefd, deze nacht. Ze heeft er schrik voor. Niet onterecht, denk ik. Op vier maanden kan zij moeilijk het drijfzand, waar ze langzaam aan het uit kruipen is, omvormen tot vaste grond onder haar voeten. Ik hoop alleen dat ze beseft dat wij, Oikoten of Donat altijd ergens zijn. Ze moet

alleen wel zelf komen en op tijd.

Tijdens het ontbijt uit Eva ook nog eens haar schrik voor het alleen stappen. Ja lieve schatten, waar het uiteindelijk allemaal op neer komt is het gevreesde alleen zijn. Het is een magere troost, maar nog heel veel volwassenen kampen met deze nachtmerrie. Probeer het in ieder geval.

De meiden vertrekken als eersten en Eva zien we pas terug in San Juan de Ortega. Ze lijkt wel te oefenen voor het alleen stappen. Laura ontmoeten we halverwege de verschrikkelijk modderige weg over de Monte de Oca.

Ik herinner me deze weg nog van drie jaar geleden in veel betere omstandigheden en met veel meer bossen. Nu zijn er overal dampende bulldozers bezig de trotse Oca-berg kaal te scheren. Het nut zie ik er niet van in en de lelijkheid doet pijn.

Laura praat over niets anders dan het fucking leven voor, tijdens en na de tocht. Hoe krijgt ze verdomme dat kopje still? Dat zal zij zelf moeten doen. Wij kunnen haar wat tips geven, zoals ontspanningsoefeningen om in slaap te geraken. Een of andere sport om haar agressie in kwijt te kunnen. Een zandzak in haar kot hangen en er al brullend en gillend op los slagen.

Op dit moment in de tocht kunnen wij alleen maar luisteren naar hun angsten, maar ze niet wegnemen. Ik kan ze delen door te zeggen tegen Laura dat ik op 16-jarige leeftijd het leven ook niet altijd zag zitten en toch word ik vandaag 46 jaar.

Tegen Eva zeg ik dat ik op mijn 16 ook dat gekke gevoel ervaren heb van de waarheid niet te kunnen vertellen. En ook dat mijn eigen kinderen goed wisten wanneer ze iets fout gedaan hadden, maar het onmogelijk konden toegeven.

Dat is delen. Iets wegnemen uit dat kloteverleden kan ik beslist niet. Ik kan zelfs niets invullen om hen een betere toekomst te verzekeren. Wij leven vier maanden naast en met elkaar en ieder kan laten zien hoe hij is en het leven ziet.

Amen en uit en we ploeteren verder door de modder naar San Juan de Ortega.

Nu liggen we met zijn vieren in een hok naast de refugio waar een lekker haardvuurtje brand en onze besneeuwde kleren te drogen hangen.

Tochtleven kan mooi zijn.

.....

BURGOS: 15-3

Ook Christel is vandaag opgestaan met een levensjaar meer op haar palmares. De kusjes van de meiden waren vergezeld van de boodschap dat er in Burgos pas echt verjaardagen gevierd gaan worden.

Ach Burgos ... sinds de voorbereiding al het aardsparadijs voor de meiden! Laura staat zelfs vroeger op en vertrekt als eerste. Eva volgt snel na het ontbijt.

Christel en ik stappen de vettige camino op en zien na enige tijd Eva als een briesende

leeuw onze richting uit komen stormen. Schouders naar beneden, nek lichtjes gebogen, hoofd vooruit en armen breeduit. Waarschijnlijk iets vergeten. Maar nee hoor. Zij is op de vlucht voor een bende wilde stieren! Uit veiligheidsoverwegingen heeft ze zich zelfs een tijdje verstopt op een lager gelegen stortplaats.

Resoluut en voor niets bang, stappen wij met haar verder, tot we het lieflijke geklingel van koeiebellens horen. Eva verstijfd, terwijl een van deze "zwarte monsters" ons rustig kauwend, met zijn stupide koeieogen roerloos staat aan te gapen. Zonder problemen nemen wij deze hindernis en kunnen Eva onmogelijk overtuigen dat deze koeien eerder bang zijn van ons en beslist geen stieren zijn.

Zij blijft met haar knikkende knieën toch maar bij ons lopen en we halen Laura in, die ergens plompverloren op haar rugzak een sigaret zit te roken. Samen gaan we verder en eten ergens onderweg in een café. Tensamen komen we ook in Burgos aan waar kersverse meestappers, Tine en Geert, ons met veel omhaal tegemoet komen geroepen en gezwaaid. Heerlijk!!!

.....

GESCHREVEN OP 27-3

Weg uit Mansilla, richting Leon. Onderweg een discussie met Laura. In haar blonde kopje is intussen het idee gerijpt om niet meer naar huis te gaan. Ze kan eventueel vanuit Santiago verdwijnen of ergens onderweg.

Laura, voor mijn part verdwijnt je, maar ik blijf erbij dat je jouw verantwoordelijkheden ontloopt op die manier. De schrik voor België schuift je nu af op de onwil en onbegrip van je vader. Meteen ga jij dan verder invullen en vind je redenen genoeg om de pijn van het echte leven te ontvluchten.

Als voorbeeld haal ik nog eens haar crisis in Aubrac aan. Ook toen bleef zij dingen invullen die wij niet gezegd hadden, enkel en alleen om te kunnen stoppen. Weg van de kou. Weg van de pijn vooral. Zoals steeds in haar leven. Wegvluchten in de roes.

Al snel voel ik dat Laura er genoeg van heeft en geen discussie meer wil. Een panaderia geeft haar de gelegenheid om achter te blijven. Weg van ons, weg van de confrontatie. Voor mij niet gelaten. Santiago is in zicht en het is beangstigend om te voelen dat het leven dat voor je ligt, in je eigen handen ligt.

Een drukke, vervelende weg leidt ons Leon binnen. We vinden elkaar weer onder een luifel voor een bankgebouw. Hevige regen houdt Christel en mij even ter plaatse. Nadien begeven we ons naar de afspraakplaats aan de kathedraal.

Daar komt Eva op ons afgestormd in gezelschap van een Spaanse jongen. Zij straalt. Mooi om haar zo terug te zien. Over het alleen stappen krijgen we weinig te horen. De fantastische verhalen gaan vooral over haar verblijf tussen de zwervers in Leon.

Eindelijk heeft ze een levenswijze ontdekt waarin ze zich goed voelt en gerespecteerd wordt. Voor deze mensen moet ze niets bewijzen. Aan de rand van de maatschappij, daar voelt ze zich pas echt lekker. Ze is gewoon verliefd op dit soort leven. Jáááá ... hier in Leon onder de brug wil ze eeuwig blijven!!!

Aan de kathedraal probeer ik vluchtig wat brieven te lezen van mijn kinderen en andere liefhebbende personen. Er is veel post voor mij.

Laura gaat uit haar bol. Een vroegere vriend van haar zoekt terug toenadering. Ze is in de wolken en België is al zijn dreigingen weer kwijt.

.....

29-3

.....

Het is een zalige dag. We stappen door een van de mooiste landschappen van de camino en komen in Molinaseca aan dat bij binnenkomst pitoresk oogt, maar bij het buitengaan naar de refugio, weinig moois meer over heeft.

Wij doen boodschappen. Drinken nog iets en nog iets en nog iets, want intussen barst een hevig onweer los.

We eten te laat, lullen te lang en voelen een fijne sfeer.

30-3

Ik heb geen zin om op te staan en de anderen klaarblijkelijk ook niet. Ik wacht wat af, maar merk geen enkel initiatief om de nieuwe dag aan te pakken vanuit de andere bedden met Belgische stappers. Ben ik dan echt gek. Ben ik dan echt de enige met verantwoordelijkheidsgevoel en daardoor weet dat we veel te laat op onze eindbestemming gaan zijn.

Ik blijf er niet te lang bij stilstaan en kruip mijn bed uit en krijg ook de rest wakker. Opstaan is een ander probleem. We vertrekken pas rond half elf.

.....

Door wat vragen geraak ik Ponferrada uit en ontmoet Laura net voor Camponaraya. We lullen nog wat over de tocht en onszelf en voelen ons dichter bijeen. Dan drijft een opdringerige regenbui ons uit elkaar. Iedereen bevestigt dat zijn dag niet op gang komt.

Natuurlijk weet ik dat je soepel moet zijn en de dingen moet laten gebeuren. Maar, je kunt ook het leven laten afhangen van de dingen die gebeuren en er gemakshalve aan toegeven.

En dat gebeurt die dag. Na ons middageten vertrekken we. In Cacabelos zijn de anderen om zes uur nog niet op de afspraakplaats. Ik ga alleen met Jules, een Oostendse pelgrim verder op de lange weg naar Villafranca del Bierzo.

.....

Eva blijft talmen in de refugio. Zij wacht duidelijk op twee Fransen. Ik stap op met Christel. Jules en Laura vertrekken na ons.

Het is een klimdag, geflankeerd door vervelende regenbuien. Wij eten in Trabadelo en zien bij ons vertrek Jules uit de bergen komen. Hij heeft met Laura de steile klim tot op de bergrug genomen. Wij hebben met al de nattigheid gekozen voor de weg. Jules gaat nog wat drinken en wacht op Laura.

Christel en ik bereiken als eersten het magische Cebreiro. Een ijzig koude wind teistert deze hoogvlakte en een dikke mist pakt het dorpje mysterieus in. Weer krijg ik het ware gezicht van Cebreiro niet te zien, net zoals drie jaar geleden.

Misschien moet el Cebreiro zo wel zijn. Druipend van geheimzinnigheid. Bezongen door

een wind op repeat. Een prachtige omgeving voor bij de open haard. Stoere verhalen, stil gemijmer.

We warmen ons op in een café en gaan op zoek naar de sleutel van de refugio. Er valt nog een horde fietsers en andere pelgrims het moderne gebouw binnen.

Laura komt zeer laat aan in het café restaurant. Wij hebben al gegeten en krijgen van haar het vervelende verhaal te horen dat ze weer is lastig gevallen door een oude, geile Spanjaard. Zij trilt en beeft nog van de doorstane emoties en ziet nu voorgoed af van het alleen stappen.

We hebben haar ooit lachend verteld over de opdringerige Spanjaarden, vooral naar blonde meisjes toe. Het blijkt verdomme nog waar te zijn ook.

Een ander vervelend verhaal is het wegblijven van Eva. In Vega de Valcarce heeft Laura haar voor het laatst gezien. Zij waren steendood door de steile klim na Villafranca. Eva vond het meer dan genoeg voor deze dag en nestelde zich in de refugio. Laura volgde haar, maar kreeg wroeging.

Eva liet Laura vertrekken met de mededeling dat ze ons wel zou inhalen en terugzien in Triacastela. Met andere woorden, de groep kan de pot op, ik ga mijn eigen weg.

Eva zit in onze kop. Weer lapt ze alle regels aan haar "pijnlijke" stapvoet.

.....

ARZUA - LAVACOLLA: 7-4

En weer staan we traag op. Drinken koffie met een croissant. De sfeer is een stuk ontspannender zonder Eva. Laura krijgt nu genoeg aandacht en heeft duidelijke klikken in haar hoofd gekregen. Zij praat veel en denkt veel na. Ook tegenover Eva begint haar mening te veranderen.

Jules komen we meestal ergens onderweg tegen. Soms loopt hij met ons en praten wij veel over de meiden en het leven. Er is een mooie band gegroeid tussen ons en hem. Hij vindt dat zalig en trakteert ons op een heerlijk glas Ribeillo, de typische appelwijn uit Gallicië.

De Aboriginals vieren pas hun verjaardag als ze voelen dat ze wijzer geworden zijn. Ook Jules voelt zich gegroeid. Mooi gebruik en mooi ook, dat iemand die toevallig een tijdje met ons meeloopt, zich ook voelt groeien.

We doen inkopen en zoeken de refugio op die buiten het lelijke Arzua ligt. Daar treffen we Eva aan zonder Oostenrijker. En weer volgt een raar verhaal. Ze was haar portefeuille ergens vergeten en is terug gelift. Met een bus is ze dan terug gereden, maar was te ver meegereden. Dus moest ze weer teug naar Arzua. Ze wil dit goed maken door iets van ons te dragen.

Hier kan ik zelfs niet meer mee lachen of kwaad om worden. Ik denk dan, en de rest Eva? Het is zo moeilijk om haar nog serieus te nemen.

Christel vindt Eva buiten en gooit huilend haar ongenoegen in Eva's gezicht. Ook Eva huilt en zegt niet te weten waarom zij zo handelt de laatste tijd. Ze kan haar toneelspel niet verklaren.

't Is de eerste keer in de tocht, in mijn leven, dat mijn verstand op nul staat en mijn emoties losbarsten wanneer ik Eva's kop zie.

Raar gevoel geeft dat.

"Waarom doe je zo?" roep ik.

"Waarom hou je geen rekening met de rest van de groep?"

"Waarom, waarom, waarom ...?"

"Ik weet het niet," zegt Eva.

Deze twee minuten spiegelt haar aangezicht geen toneel af en dat alleen al lucht voor mij op.

Christel is opgelucht. Ik wil geen confrontatie meer. Ik ben moe. Eva ziet er weer helemaal de oude uit. Haar rastavlechtjes, die haar er jonger en vrolijker deden uitzien, zijn verdwenen. Ze is klaar om terug naar België te gaan zoals ze gekomen is. Alleen loopt ze nu met een kruk. Zij, die het meisje naast de kruk zien weten genoeg, anderen moeten er hun plan maar mee trekken.

Laura voelt zich slecht. Haar broel is erger dan ooit. Het hele gedoe met Eva zit haar ook niet lekker. Ze heeft zelfs geen zin meer om de disco met twee verdiepingen op te zoeken.

Jules maakt heerlijke kip met halfgare, slecht gebakken aardappelen.

SANTIAGO de COMPOSTELA

We spreken af elkaar te ontmoeten aan Monte de Gozo en beginnen aan onze laatste etappe. Eva zien we na een kilometer al neer ploffen. Ja Eva, stappen verleer je vlug.

Het is een vervelend stuk en langer dan je denkt. Christel en ik wachten meer dan twee uur op de meiden. Gelukkig is er de zon. Deze keer zie ik Santiago wel liggen vanop Monte de Gozo en het doet me niets.

Eva arriveert wonderwel als eerste. Het is erg, maar ik kan haar verhalen niet meer horen. Christel en ik gaan naar boven bij het standbeeld zitten en wachten op Laura. Die is moe.

We wandelen de laatste vier kilometer samen. Drinken nog wat en in Santiago staan Christel en ik voor de kathedraal en moeten nog wachten op de meiden. Vantevoren zijn ze volop bezig om samen aan te komen, maar op de laatste moment vinden ze toch nog iets uit waardoor wij weer moeten wachten. Heel tekenend voor de tocht!

Op het plein zit Jules op ons te wachten. Laura is zeer emotioneel. Gemeende, gemengde gevoelens stromen over haar wangen. Eva kust teatraal de bovenste trede van de trap naar de kathedraal en probeert ook wat emoties te vinden. Ze zijn er niet.

Stukjes schoennestel worden rond elkaars armen gebonden. We zitten er wat verdoasd bij. Plots zijn we geen pelgrims meer, maar ordinaire toeristen. We zijn allemaal blij en ontroerd dat het voorbij is. Toch heeft Santiago voor mij geen enkele betovering. Het enigste en ergste wat ik voelde bij het binnenkomen van Santiago, was de realiteit van het normale leven.

Daverende drilboren, ronkende files, jengelende kinderen en bleke, haastig passerende gezichten. De wereld bestaat dus nog echt en ik moet daar weer deel van gaan uitmaken! Ook België zal wel gewoon doorgedraaid hebben en mij zonder pardon meeslepen in zijn mallemolen.

We gaan ons diploma halen en de pastoor vindt het zeer ongepast als we ook voor coca, de witte rat van Eva, een compostela vragen. Eva is het daar niet mee eens, maar tegen de ernst van deze vertegenwoordiger van God kunnen wij niet op.

We gaan een heerlijke gratis maaltijd eten en zijn nog net op tijd om de refugio binnen te mogen. We zitten nog lang op de bedden te lullen. Eva praat plots wel eerlijk en oprecht. Voor haar was de tocht in Leon gedaan. Zij vindt dat jongeren zelf moeten kunnen beslissen wanneer hun tocht afgelopen is.

Eva is zeker niet lomp, maar zolang ze iedereen de schuld blijft geven van haar problemen en nooit een blik naar binnen durft werpen, zal ze blijven sukkelen. Voor mij is zij een klein, bang meisje dat met alle kracht de deur naar haar binnenste gesloten houdt. Angstig kijkt ze om zich heen. Niemand mag dat armtierig binnenste zien. Hoe meer ze het omhulsel errond opblaast, hoe sterker ze zich voelt.

Jules zegt dat de meiden te jong zijn om iets meer met de tochtervaringen te doen. Het zou kunnen. Ze hebben in ieder geval 'de ervaring' die ze ooit wel eens kunnen gebruiken. Onze ministers vinden nu eenmaal dat iemand op achttien jaar meerderjarig is. Dan moet je maar met het leven kunnen omgaan.

....

Eva, Laura, we hebben dikwijls mongooltje gespeeld om de boel aan te kunnen. Nu weet ik het ook niet meer.

Ik wens jullie vanuit het diepst van mijn hart het allerbeste toe.